

For at resumere.

Anskaffelsen er betalt af ejeren, alle løbende ydelser betales, og der betales en afgift til det offentlige af jorden, der i forvejen er købt og betalt af ejeren.

Ydelsen betales vel at mærke af de stigende vurderinger, det offentlige selv bestemmer.

Hvor blev begunstigelsen af? Jo, den består som omtalt i, at det offentlige mener, at man kunne få endnu mere ud af parcelhusejeren.

Begrundelsen herfor varierer noget. Der er udsendt to betænkninger om sagen. Trods god vilje lykkedes det ikke deri at påvise, at der er tale om nogen begunstiging i forhold til lejerne, som man af politiske grunde ynder at sammenligne med. Heller ikke begrundelsen for særskatten på parcelhusejere fremgår klart af disse betænkninger. De vaker lidt imellem, om et parcelhus skal betragtes som en forretning med indtægter og udgifter, om der er tale om beskatning af en fingeret indtægt af den formue, ejeren har i huset, og andre synspunkter.

Uanset hvad baggrunden for reglerne er, viser en undersøgelse, landsforbundet har påbegyndt, at de fører til, at gennemsnitligt omkring halvdelen af det fradrag for renter af gæld, ejeren ville have, hvis de særlige regler for parcelhuse ikke fandtes, fratages ham. Da ejeren som nævnt har betalt for alt, hvad han modtager, og derudover har betalt en særlig afgift for grunden, må den indtægt, der delvis opvejer rentefradraget, anses for en særskat på bygningens mursten, tømmer og andre materialer.

Da fradrag for renter af gæld af alle partier anses for en uangribelig del af vort skattesystem, er dette fradrag ikke en særret for

parcelhusejeren. At tale om særlige begunstigelser kan altså logisk kun begrundes med, at afgiften på murstenene ikke er høj nok. Anden „begunstiging“ findes ikke.

Som følge af, at skatten på parcelhusene, eller som den med en omskrivning betegnes værdi af egen bolig, følger de stigende vurderinger (som staten selv bestemmer), bliver den i realiteten en løbende beskatning af en inflationsstigning, der ikke kan realiseres, så længe ejeren ønsker at bo i sit hus.

Denne beskatningsform bliver særlig alvorlig for ældre ejere, der har nået pensionsalderen. Her viser systemets uholdbarhed sig særlig grelt, fordi myndighederne bestemmer, at huset, uanset at det nu er umoderne og måske udslidt, har en stigende værdi, der fører til en teoretisk indtægt, der beskattes, samtidig med, at den rent faktiske pengeindkomst går ned. Man har søgt at lappe på dette med henstandsordninger, fordi man åbenbart fra politisk hold ikke vil erkende, at en beskatning af en teoretisk indtægt, der løbende forhøjes på grund af inflationen, er urimelig.

Landsforbundet protesterer imod en skærpelse af særbeskatningen. I stedet for et forslag, der vil lægge ekstra skat på flytning og give et uensartet niveau, der leder tanken hen på den afgiftspligtige grundstigningsskyld, der faldt af de samme grunde, bør folkettinget tage hele systemet op til overvejelse i samarbejde med repræsentanter for landets parcelhusejere, der allerede klart har tilkendegivet deres store utilfredshed med forslagene, dels ved et protestmøde, dels ved at blive hjemme ved kommunalvalget.

Landsforbundet vil gerne have adgang til foretræde for udvalget.

Med venlig hilsen

E. Udsen.

/ Aage Thomsen,
direktør.